

RICHARD MORGAN

CARBON MODIFICAT

Traducere de ROXANA BRÎNCEANU

Richard K. Morgan (n. 1965) este considerat unul dintre cei mai importanți autori de romane științifico-fantastice ai momentului.

Morgan a studiat la Queen's College din cadrul Universității Cambridge. Imediat după absolvire, britanicul s-a angajat ca profesor de limba engleză, pentru a-și putea finanța călătoriile repetate. Paisprezece ani mai târziu, Morgan publică primul său roman, *Carbon Modificat*. În 2002, producătorul de film Joel Silver a cumpărat drepturile de autor pentru *Carbon Modificat* contra sumei de 1.000.000\$, fapt ce i-a permis lui Morgan să se dedice întru totul carierei de scriitor.

Tema comună a romanelor lui Richard Morgan este plasarea acțiunii într-un spațiu al *contra-utopiei*. Convingerile socio-politice vizionare, imaginația tulburătoare și arhitectura îngrijită a frazei fac din romanele lui Morgan o experiență aproape halucinantă.

PROLOG

Cu două ore înainte de ivirea zorilor stăteam în bucătăria jupuită și fumam una dintre țigările lui Sarah, ascultând maelstromul și așteptând. Millsport-ul se culcase de mult, dar afară curenții Reach încă mai tulburau apele puțin adânci, iar sunetul ajungea pe țarm ca să colinde pe străzile pustii. O ceață fină plutea dinspre vârtej, căzînd peste oraș ca un cearceaf de muselină și întunecînd ferestrele bucătăriei.

Alert la nivel chimic, am inventariat armamentul greu de pe masa de lemn zgîriat pentru a cincizecea oară în acea noapte. Pistolul Heckler & Koch al lui Sarah îmi clipea mat în lumina slabă, cu butoiul deschis în așteptarea muniției. Era o armă de asasin, compactă și foarte tăcută. Cartușele zăceau alături. Ea înfășurase bandă izolatoare în jurul fiecăruia pentru a distinge gloanțele; verde pentru somn, negru pentru încărcătura de venin de păianjen. Majoritatea gloanțelor erau învelite în negru. Sarah folosise o mulțime din cele verzi asupra paznicilor de la Gemini Biosys în noaptea precedentă.

Propriile mele contribuții erau mai puțin subtile. Marele Smith & Wesson argintiu și cele patru grenade halucinogene rămase. Linia subțire roșu aprins din jurul fiecărui butoiăș părea să sclipească ușor, de parcă ar fi fost pe punctul să se detașeze de carcasa

de metal și să plutească în sus ca să se alăture panglicilor de fum care se ridicau din țigara mea. Schimbarea și alunecarea semnificațiilor alterate, efectul secundar al tetramet-ului pe care îl obținusem în după-amiaza aceea la docuri. Nu obișnuiesc să fumez când sînt curat, dar dintr-un motiv oarecare tet-ul întotdeauna declanșează nevoia.

Pe fondul îndepărtat al maelstromului, am auzit-o. Bătaia grăbită a elicilor pe materialul nopții.

Am stîns țigara, prea puțin impresionat de mine însumi, și m-am dus în dormitor. Sarah dormea, un ansamblu de curbe sinusoidale de joasă frecvență sub un singur cearceaf. O mătură de păr negru-corb îi acoperea fața și o mîină cu degete lungi atîrna pe marginea patului. Pe cînd stăteam uitîndu-mă la ea, noaptea de afară se sparse. Unul dintre gardienii orbitali ai Lumii lui Harlan își testa tirul în Reach. Tunetul din cerul comotînat se rostogoli și făcu ferestrele să zăngănească. Femeia din pat se mișcă și-și dădu părul la o parte din ochi. Privirea de cristal lichid mă descoperi și se fixă pe mine.

— La ce te uiți?

Avea vocea răgușită de reziduurile somnului.

Am zîmbit ușor.

— Nu mă prosti. Spune-mi la ce te uitai.

— Mă uitam pur și simplu. E timpul să mergem.

Săltă puțin capul și prinse zgomotul elicopterului. Somnul dispăru de pe fața ei și ea se ridică pe pat.

— Unde-i arma?

Era o glumă a Corpului. Am zîmbit, așa cum faci cînd întîlnești un vechi prieten, și am arătat spre cutia din colțul camerei.

— Adă-mi pistolul.

— Da *doamnă*. Negru sau verde?

— Negru. N-am încredere în ticăloșii ăștia nici cît negru sub unghie.

În bucătărie am încărcat pistolul, am aruncat o privire la propria mea armă și am lăsat-o acolo. Am

scos în schimb una dintre grenadele H și am luat-o în cealaltă mână. M-am oprit în ușa dormitorului și am cântărit cele două arme în fiecare palmă de parcă aș fi încercat să mă hotărâsc care era mai grea.

— S-a întâmplat ceva cu substitutul tău falic, doamnă?

Sarah ridică privirea pe sub semiluna de păr negru de pe fruntea ei. Tocmai își trăgea o pereche de ciorapi lungi de lână peste coapsele lucioase.

— Al tău e cel cu țeava mai lungă, Tak.

— Mărimea nu...

L-am auzit amândoi în același timp. Un dublu *clac* metalic venind de pe coridorul exterior. Ochii noștri s-au întâlnit peste lățimea camerei și pentru o fracțiune de secundă mi-am văzut propriul șoc oglindit acolo. Apoi i-am aruncat ei pistolul încărcat. Ea înălță o mână și-l prinse din aer exact când întregul perete al dormitorului se prăbuși cu un tunet. Explozia mă azvîrli într-un colț și apoi pe podea.

Probabil că ne depistaseră în apartament cu ajutorul senzorilor de temperatură, și minaseră întregul perete. De data asta nu mai riscaseră. Comandoul care pătrunsesse prin zidul ruinat consta dintr-un individ îndesat și arid cu ochi de insectă în echipament complet pentru un atac total cu gaze, ducînd un Kalashnikov cu o țeavă insultătoare în miinile înmănușate.

Cu urechile țiuind, zăcînd încă pe podea, am aruncat grenada H spre el. Nu era armată, în orice caz inutilă împotriva măștii de gaze, dar el nu avu timp să identifice dispozitivul care se rotea spre el. Lovi închizătorul Kalashnikovului și se împletici înapoi, cu ochii căscați în spatele panourilor de sticlă ale măștii.

— *Foc!*

Sarah era jos pe podea lângă pat, cu brațele acoperindu-i capul și adăpostindu-se de explozie. Auzi strigătul și, în secundele cîștigate de cacealma, se ridică

din nou, smucind pistolul. Dincolo de perete am putut vedea niște siluete ghemuindu-se în așteptarea exploziei grenadei. Am auzit țiuitul ca de țînțar al lamelor monomoleculare prin cameră atunci cînd ea trimise trei împușcături în primul comando. Pătrunseră invizibile prin costumul de atac și prin carnea de dedesubt. El scoase un sunet ca și cum ar fi încercat să ridice ceva greu în momentul în care veninul de păianjen își înfîgea colții în sistemul său nervos. Am rînjit și am început să mă ridic.

Sarah țintea siluetele de dincolo de zid cînd cel de-al doilea comando al nopții apăru fixat în ușa bucătăriei și o reteză cu o pușcă de asalt.

Încă în genunchi, am privit-o murind cu o claritate chimică. Totul s-a petrecut atît de încet încît părea o înregistrare video redată cu încetinitorul. Tipul din comando țintea jos, ținînd Kalashnikovul coborît din cauza reculului la foc hiper-rapid pentru care era faimos. Primul fu patul, erupînd în fulgi de gîscă albi și pînză ruptă, apoi Sarah, prinsă în furtună în timp ce se răsucea. Am văzut unul dintre picioare transformat în terci sub genunchi, apoi cînd veni rîndul trupului, pumni însîngerati de țesut rupt din coastele ei palide pe măsură ce ea se prăbușea prin cortina de foc.

M-am legănat pe picioare cînd pușca de asalt făcu o pauză. Sarah se rostogolise cu fața în jos, ca și cum ar fi vrut să ascundă ravagiile pe care i le provocaseră gloanțele, dar eu am văzut oricum totul prin valuri de roșu. Am ieșit din colț fără vreun gînd conștient, iar pentru omul comandoului era prea tîrziu să mai pregătească Kalashnikovul. M-am izbit de el la nivelul taliei, i-am blocat arma și l-am împins înapoi în bucătărie. Țeava puștii se prinse în canatul ușii și el o scăpă. Am auzit arma zăngănind pe jos în spatele meu în timp ce cădeam amîndoi pe podeaua bucătăriei. Cu viteza și puterea dată de tetramet, l-am încălecat, am biciuit aerul cu un braț și i-am apucat

capul cu ambele mâini. Apoi i l-am zdrobit de dale ca pe o nucă de cocos.

Sub mască, ochii lui și-au pierdut brusc concentrarea. I-am ridicat din nou capul și l-am izbit iar, simțind cum craniul cedează moale la impact. Am apăsât făcându-l să scrișnească, l-am ridicat și l-am izbit din nou. În urechi aveam un vuiet ca de maelstrom și undeva îmi auzeam propriul glas strigând obscenități. Mă pregăteam pentru a patra sau a cincea izbitură când ceva m-a lovit între omoplați și așchiile au zburat ca prin magie din piciorul mesei dinaintea mea. Am simțit înțepătura când două dintre ele și-au găsit adăpost în fața mea.

Dintr-un motiv oarecare furia se scurse brusc din mine. Am dat drumul capului soldatului și am ridicat năucit o mână spre durerea așchiilor din obrazul meu când mi-am dat seama că fusesem împușcat, și că glonțul trebuia să-și fi croit drum prin pieptul meu pînă în piciorul mesei. Am privit în jos, amortit, și am văzut pata de un roșu închis care se răspîndea ca cerneala pe cămașa mea. Nu exista nicio îndoială. Era o gaură de ieșire suficient de mare cît să încapă în ea o minge de golf.

Odată cu înțelegerea a venit și durerea. Simțeam ca și cum cineva freca cu o perie de sîrmă prin cavitatea mea toracică. Aproape gînditor, am ridicat mîna, am descoperit gaura și am băgat în ea cele două degete din mijloc. Vîrfurile degetelor au dat de duritatea osului rupt din rană, și am simțit ceva membranos pulsînd pe unul dintre ele. Glonțul trecuse pe lîngă inimă. Am mormăit și am încercat să mă ridic, dar mormăitul s-a transformat în tuse și am simțit gustul sîngelui pe limbă.

— *Nu mișca, ticălosule!*

Strigătul ieșise dintr-un gît tînăr, mult distorsionat din cauza șocului. M-am cocoșat peste rană și am privit peste umăr. În spatele meu în ușă, un bărbat tînăr în uniformă de polițist ținea ambele

mâini încleștate în jurul pistolului cu care tocmai mă împușcase. Tremura vizibil. Am tușit din nou și m-am reîntors spre masă.

Smith & Wesson-ul era la nivelul ochilor, sclipind argintiu, tot acolo unde îl lăsasem cu mai puțin de două minute în urmă. Poate că asta a fost, puținele frânturi de timp care trecuseră de când Sarah trăia și totul era bine, poate asta m-a îmboldit. Cu mai puțin de două minute în urmă aș fi putut lua pistolul, chiar mă gândisem la asta, de ce să n-o fac acum. Am strâns din dinți, am apăsat tare cu degetele în gaura din piept și m-am ridicat împleticit. Sângele se scurgea cald în gâtul meu. M-am agățat de marginea mesei cu mâna liberă și am privit înapoi spre polițist. Îmi puteam simți buzele desfăcându-se pe dinții încleștați în ceva ce era mai mult un rînjit decît o grimasă.

— *Nu mă forța s-o fac, Kovacs.*

M-am apropiat cu încă un pas de masă și m-am aplecat peste ea sprijinindu-mă pe coapse, cu respirația șuierînd printre dinți și gîlgîindu-mi în gît. Smith & Wesson-ul strălucea ca aurul fals pe lemnul zgîriat. Afară în Reach energia explodă dintr-un orbital și lumină bucătăria în tonuri de albastru. Puteam auzi chemarea maelstromului.

— *Am spus să nu...*

Am închis ochii și am înhățat pistolul de pe masă.

PARTEA 1
SOSIREA
DOWNLOADARE NEEDLECAST

Capitolul Unu

Să te întorci din morți poate fi dificil.

În Corpul Mesagerilor te învață să te eliberezi înainte de stocare. Să te cufunzi în neutralitate și să plutești. Este prima lecție și antrenorii ți-o sapă în tine din prima zi. Virginia Vidaura cea cu ochii duri, cu un trup de dansatoare echilibrat în interiorul echipamentului inform al Corpului pășind prin fața noastră în camera de inducție. *Nu vă faceți griji în nicio privință*, spunea ea, *și veți fi pregătiți*. Zece ani mai târziu am întâlnit-o iar, în arestul din clădirea tribunalului New Kanagawa. Urma să fie condamnată între optzeci de ani și un secol; jaf excesiv de armat și victime organice. Ultimul lucru pe care mi l-a spus când au scos-o din celulă a fost: *Nu-ți fă griji puștiule, or să stocheze asta*. Apoi și-a aplecat capul să-și aprindă o țigară, a tras adânc fumul în plămîinii pe care nu mai dădea doi bani și a pornit pe coridor ca înspre o sedință plicticoasă. Din unghiul îngust pe care mi-l permitea ușa celulei, am urmărit mîndria din acel mers și am șoptit în sinea mea cuvintele ca pe o mantra.

Nu-ți fă griji, or să stocheze asta. Era o superbă bucătică cu două tășuri din înțelepciunea străzii. Încrederea deprimată în eficiența sistemului penal, și un indiciu despre starea mentală evazivă care este necesară ca să te strecoari printre stîncile psihozei.

Indiferent ce simți, indiferent ce gîndești, indiferent ce ești cînd ei te pun la stocare, același lucru vei fi și cînd o să ieși. Într-o stare de gravă anxietate, asta poate fi o problemă. Așa că eliberează-te. Cufundă-te în neutralitate. Relaxează-te și plutește.

Dacă ai timp.

Am sărit zvîrcolindu-mă din container, cu o mîină lipită peste piept în căutarea rănilor, cealaltă agățîndu-se de o armă inexistentă. Greutatea m-a izbit ca un ciocan și m-am prăbușit înapoi în gelul de flotație. Am dat din brațe, mi-am agățat cu durere un cot de marginea containerului și am horcăit. Picături de gel îmi intrau în gură și mi se scurgeau pe gît. Am închis repede gura și am apucat rama trapei, dar chestia aia era peste tot. În ochi, arzîndu-mi nasul și gîtul, alunecoasă sub degete. Greutatea făcea că strînsoarea mea pe ramă să slăbească, apăsîndu-mă pe piept ca o manevră în gravitație sporită, împingîndu-mă înapoi în gel. Corpul mi se zbatu violent în legăturile containerului. Gel de flotație? Mă *inecam*.

Dintr-o dată, ceva mă apucă cu putere de braț și m-am pomenit săltat tușind în poziție șezînd. Cam în același timp, mi-am dat seama că nu aveam răni în piept, cineva mă ștergea brutal cu un prosop pe față și puteam vedea. Am decis să amîn plăcerea asta pe mai tîrziu și m-am concentrat asupra acțiunii de scoatere a conținutului containerului din nasul și gîtul meu. Aproape o jumătate de minut am rămas așezat, cu capul în jos, scuișind gelul și încercînd să-mi dau seama de ce totul cîntărea atît de mult.

— Cam atît despre antrenament.

Era o voce aspră de bărbat, genul celor care stau de obicei prin jurul instituțiilor judiciare.

— Ce te-au învățat la Mesageri, Kovacs?

Atunci m-am prins. Pe Lumea lui Harlan, Kovacs e un nume destul de comun. Toată lumea știe cum se pronunță. Tipul nu știa. Vorbea forma extinsă de amanglică folosită pe Lume, dar, chiar admițînd asta,

el îmi pocise rău numele și la sfârșit puse un „k” dur în loc de „ci”-ul slav.

Și toate erau prea grele.

Înțelegerea străbătu percepțiile mele încetoșate ca o cărămidă o farfurie de sticlă.

Lumile exterioare.

Undeva pe parcurs îl luaseră pe Takeshi Kovacs (p.d.) și-l transferaseră. Și întrucît Lumea lui Harlan era singura biosferă locuibilă din sistemul Glimmer, asta însemna un domeniu stelar pînă...

Unde?

Am privit în sus. Tuburi de neon orbitoare încastrate într-un tavan de beton. Stăteam în capacul deschis al unui cilindru de metal mat, semănînd pentru toată lumea cu un aviator care uitase să se îmbrace înainte de a se urca la bordul aeroplanului său. Cilindrul era unul dintr-un șir de aproape douăzeci de cilindri lipiți de zid, opuse unei uși grele de oțel care era închisă. Aerul era rece și pereții nevopsiți. Ce-i al lor e-al lor, cel puțin pe Lumea lui Harlan camerele de reîntrupare sînt împodobite în culori pastelate și asistenții sînt drăguți. La urma urmelor, se presupune că ți-ai plătit datoriile față de societate. Minimul pe care pot să-l facă este să-ți ofere un început însoțit în noua ta viață.

Însoțit nu făcea parte din vocabularul personalului din fața mea. Înalt cam de doi metri, părea că și-ar fi cîștigat pîinea luptînd cu panterele de mlaștină înainte să i se fi prezentat oportunitatea actualei cariere. Mușchii i se umflau pe piept, brațele arătau ca o armură iar capul de deasupra lor era tuns scurt, expunînd o cicatrice lungă ca o lovitură de trăsnet coborînd pînă la urechea stîngă. Purta o haină neagră largă cu epoletă și o dischetă cu un logo pe piept. Ochii i se potriveau cu haina și mă priveau cu un calm rece. După ce mă ajutase să mă ridic făcuse un pas în spate dîncolo de raza de acțiune a brațelor, ca după manual. Făcuse asta timp îndelungat.

Mi-am presat o nară și am suflat gel din container prin cealaltă.

— Vrei să-mi spui unde mă aflu? Să-mi enumeri drepturile, sau ceva de genul ăsta?

— Kovacs, în clipa asta n-ai niciun drept.

Am ridicat ochii și am văzut ce zîmbet feroce își cususe pe față. Am ridicat din umeri și mi-am curățat și cealaltă nară.

— Vrei să-mi spui unde mă aflu?

El ezită o clipă, privi în sus la tavanul gol cu neoane de parcă el însuși n-ar fi fost sigur de informație înainte de a o transmite mai departe, apoi repetă ridicarea mea din umeri.

— Sigur. De ce nu? Ești în Bay City, amice, pe Pământ! Grimasa unui zîmbet reveni: Căminul rasei umane. Bucură-te de șederea pe cea mai veche dintre lumile civilizate. Ta-dada-DA!

— Să nu renunți la slujbă, i-am zis acru.

Doctorița mă conduse printr-un coridor lung și alb a cărui podea purta semnele rîcîite de roțile de cauciuc ale târgilor. Se mișca destul de repede iar eu trebuia să mă grăbesc să țin pasul cu ea, așa cum eram acoperit doar cu un prosop cenușiu și încă picurînd gel din container. Mă trata oarecum ca pe un bolnav, dar exista și un subînțeles ostil dincolo de asta. Ducea un snop răsucit de documente sub braț și prin alte locuri. Mă întrebam cîte întrupări avea pe zi.

— Va trebui să te odihnești cît mai mult în următoarele zile, recită ea. S-ar putea să ai dureri minore, dar asta e ceva normal. Somnul va rezolva problema. Dacă ai vreo recurență...

— Știu. Am mai făcut asta.

Nu prea aveam chef de interacțiune umană. Tocmai mi-o amintisem pe Sarah.

Ne-am oprit în dreptul unei uși care avea scris cuvântul *dușuri* pe geamul mat. Doctorița m-a împins înăuntru și a rămas o clipă privindu-mă.

— Am mai folosit și înainte dușuri, am asigurat-o. Ea aprobă din cap.

— Când termini, e un lift la capătul coridorului. Zona de evacuare e la etajul următor. Ăă... poliția așteaptă să vorbească cu tine.

Manualul spune că trebuie să-i ferești de șocuri puternice pe cei nou întrupați, dar probabil că ea citise dosarul meu și nu considera întâlnirea cu poliția un eveniment prea deosebit pentru stilul meu de viață. Eu tindeam să simt cam același lucru.

— Ce vor?

— Nu mi-au împărtășit asta. Cuvintele indicau o urmă de frustrare pe care n-ar fi trebuit să mă lase s-o vad: Probabil reputația ta ți-a luat-o înainte.

— Poate că da.

Dintr-un impuls, mi-am mișcat noua față într-un suris:

— Doctore, n-am mai fost niciodată aici. Pe Pământ, adică. N-am mai avut de-a face cu poliția voastră. Ar trebui să fiu îngrijorat?

Ea se uită la mine, și am văzut cum i se ridică în ochi amestecul de teamă, mirare și dispreț al unui reformator uman care eșuase.

— Cu cineva ca tine, reuși să spună în cele din urmă, aș fi crezut că ei sînt cei care ar trebui să fie îngrijorați.

— Mda, așa-i, am zis încet.

Ezită, apoi făcu semn cu mîna.

— E o oglindă în vestiar, spuse, și plecă.

Am aruncat o privire spre camera indicată de ea, nu tocmai sigur că eram pregătit pentru oglindă.

Sub duș am fluierat tare și afon și m-am frecat cu săpunul și cu mîna pe noul meu corp. Trupul meu avea vreo patruzeci de ani. Protectorat standard, cu constituție de înotător și ceva care păreau reflexe

militare fixate în sistemul său nervos. Cel mai probabil upgradare neurochimică. Avusesem și eu așa ceva, cândva. Exista o restrângere în plămâni care sugera obișnuința cu nicotina și niște cicatrici minunate pe antebraț, dar în afară de asta nu era nimic de care să mă plîng. Micile dureri și bube apar mai târziu și dacă ești înțelept poți trăi cu ele. Fiecare trup are o istorie. Dacă genul ăsta de lucruri te deranjează, te așezi la coadă la Syntheta sau Fabrikon. Avusesem partea mea de trupuri sintetice; le folosesc destul de des pentru cei eliberați condiționat pentru audieri. E ieftin, dar seamănă prea mult cu a locui singur într-o casă expusă vînturilor, și niciodată nu par să nimerească corect circuitele mirosurilor. Tot ceea ce mînînci sfîrșește prin a avea un gust de rumeguș condimentat.

În vestiarul cubic am găsit un costum de vară frumos împăturit pe o bancă, și oglinda încastrată într-un perete. Deasupra grămezii de haine se afla un ceas simplu de metal, iar sub ceas un plic alb cu numele meu scris clar pe el. Am respirat adînc și m-am dus să înfrunt oglinda.

Asta e întotdeauna partea cea mai dificilă. Fac asta de aproape douăzeci de ani, și încă mă irită să mă uit într-o oglindă și să văd acolo un străin holbîndu-se înapoi la mine. E ca o imagine scoasă din adîncurile unei autostereograme. În primele cîteva momente vezi doar cum cineva te privește printr-o fereastră. Apoi, ca într-o modificare a focalizării, te simți plutind repede în spatele măștii și aderînd pe interior cu un șoc aproape tactil. E ca și cum cineva ar tăia un cordon ombilical, numai că, în loc să separe două persoane, diferența dintre ele a fost cea care a avut de suferit și acum te uiți la reflectarea ta în oglindă.

Am stat acolo și m-am frecat cu prosopul, obișnuindu-mă cu figura. Era în general caucaziană, ceea ce reprezenta o deosebire fața de mine, și mi-a făcut